

Fr. Ks. Steržaj:

V stiski.

Sredi aprila je bilo, ko nam je kar že na zelene začelo snežiti. Po tako lepi, brezsnežni zimi ni bilo to nič čudnega pri nas v gorah. Sneg se je usipal izpod sivkastega neba kakor za stavo.

Spolzka in zamazana pota so bila kar naenkrat na debelo zasuta s snegom. Vejevje na drevju se je nizko pripogibalo k tlom.

Po skednjih, okoli hlevov in na podstrešjih so prezebali strnadje.

Gost, sivkast dim se je vlačil po jugu nad zametenimi strehami.

Tuintam so se odprla vežna vrata, in iz njih sta smuknila po eden ali po dva možička z velikim dežnikom — pravzaprav bi rekli s »snežnikom« — in se napotila v klanec proti šoli.

V bregu za šolo se je razvila pravcata bitka. Gorjuški šolarji so v zadnjem času navadno vedno zamujali šolo. Podrobom »na Blatu« se je bil napravil jeseni bajaran, ki je bil tudi sedaj še zamrznjen — in ta bajaran je bil vzrok vsakdanji zamudi gorjuških šolarjev. Danes so bili pa res izvanredno pridni. Pa, kdor bi mislil, da to iz hrepenenja po znanosti in učenosti, bi se zelo motil.

Sneg je bil danes odjuzen in kakor nalašč za kepanje. Oni breg pa za šolo, koder so prihajali sosodje Koprivnikarji množit v šolo svojo prebrisanost — pa za kepanje še bolj pripraven.

Izpod Kôka gor so prihajali vsi učenjaki onstranskega Koprivnika: Podkokarjev, oba Markot-

čeva, Hribarjeva dva s sestro Francko, Blažinovi štirje, spodnji in zgornji, pa oba Mihova iz Krniškega loma. Mihov Jožek je bil za svojih osem let res še sila majhen in droban. Pa še oblečen je bil bolj poletno in napol. Nihče bi mu ne bil prisodil še šest ne, kaj šele osem.

Vpili in kričali so ti razgrajači kakor vrabci v meji in si nabirali kep v šolske »mavhe« ne glede na to, kakšne bodo knjige, zvezki in tablice s kruhom vred, ki se tišči poleg njih za dolgo popoldne.

Mihov Jožek ni bil ta dan prav nič pri korajži. Vedno se je držal bolj v ozadju, boječ se, da mu kdo ne zadegá kepe v tablico, koder je imel tako lepo napisano domačo nalogo.

Pa, ker so bili Gorjušci na višjem prostoru od koprivniških sosedov, so njihove kepe letele preko glav in se pogosto vsipale v Jožkovi bližini. Poizkušal se je pač skriti, pa mu ni šlo. Drevesa ali grmovja ni bilo v bližini. Ali bi šel nazaj za Korošičeve svisli ondi na brežiču? Predaleč bi bilo! Zamudil bi šolo in — kaj potem?

Če gre pa naprej — — Pravnič ni utegnil več razmišljati, kako bi jo ukrenil, da bi bilo prav... — Čof! — je priletelo.

Velika, bolj rahla kepa je z vso silo udarila — naravnost v njegovo računsko nalogo. Skoro da mu je izbila tablico iz rok. — — Jožek pogleda, kakor bi ne hotel verjeti... Zares! Ravno sredi naloge... Vso je zakril mokri sneg. Polagoma se spuščajo rosne kapljice nizdol in zakrivajo s svojo mokrino še to, česar ni kepa uničila.

Kaj bo pa zdaj?

Ni bil ravno strahopetec, ta Mihov Jožek. Glasno in lepo je vselej odgovarjal, pa brez strahu. Ni bil

Kaj bo —?

tak kakor Ažmanov Peterček, ki se je kisal, če ga je gospod učitelj le pogledal, kaj šele — povprašal. In da je junak, si lahko mislite: v snegu v cokljah, samo v volnenem jopiču vrh srajce — komaj da bi se mogel kdo drugi meriti ž njim.

Danes se je pa le ustrašil in si ne upa naprej... Kaj bo? Za šolskim vogalom je obstal. Samo mal čopek las molí preko vogala.

Sliši druge moliti, sliši klicanje po imenu. Zdaj zdaj bodo klicali njega...

Ali naj gre? Ali naj ostane —? Kaj bo bolje?

Naloga je izbrisana. Zaprt bo... In potem doma... Ata so hudi, če ni vse v redu — — — Kar zmisliti se ne sme.

Pa, saj ni sam kriv! Eden Gorjuških ga je zadel s kepo. Kdo? — Tega ne ve, da bi povedal gospodu učitelju. In če bi vedel, bi tega ne storil, ker ni lepo tožariti.

Kaj naj naredi? — — —

V snegu zašumi. Jožka zazebe okoli srčka, in pritisne se še bolj tesno k steni — — —

»No, Jožek, kaj pa s tabo?« Gospod učitelj stoji pri njem.

»Naloga — — Kepa...«

»Kdo pa te je?«

»Ne vem...«

»Daj, pokaži! — No, glej, glej! Saj se še pozna skozi mokrino. Vidim, da si spisal nalogo! Kar noter pojdi! Nič se ne boji!«

Gospod učitelj gre naprej, Jožek za njim, in tako lahko in prijetno mu je pri srcu...

Kako dobro dene v stiski prijazna beseda, dobrohoten svèt!

